

Jeg har skrevet dette Brev offentlig, for at gjøre de Husmødre, det maatte falde i Hænde, opmærksomme paa den Uretfærdighed, som de saa ofte i egenkjærlig Tankeløshed gjøre sig skyldige i overfor deres Lærerinde ved at lægge Beslag paa hende hver Time paa Dagen. Ligeledes har jeg skrevet det for at ægge dig, kjære Søster, og dine Lidelsesfæller til, selv om dette maa ske under Frygt og Bæven, med bange Hjærte og forknyt Sind, at rejse jer med Fasthed og Besindighed mod de Overgreb, I ere Gjenstand for, og fordre igjen som en Ret, hvad I have tabt paa Grund af Verdens Egenkjærlighed og eders kvindelige Fejhed.

Kjøbenhavn, 1887.

Din hengivne Broder
Georg.

Udtalelser af og om Jenny Lind-Goldschmidt.

Til sidst nogle spredte Udtalelser af og om Jenny Lind
— Kit til at fylde Hullerne i Billedet af hende.

* * *

Da Jenny Lind, fortæller man, i 1865 var paa Besøg i Sverige og rejste med Dampskibet „Borc“, sad hun det meste af Natten oppå paa Dækket hos Kapitajnen, nydende det dejlige Vejr og Skuet af Havet. Man bad hende synge, og hun sang den ene Vise efter den anden. Matros efter Matros, Kokken og Skibsdrengene — alle kom de efterhaanden listende op og samlede sig betagne om hende, lyttende til Sangen. Men da saa til sidst Fyrbøderen og Maskinisten kiggede op paa Dækket, raabte hun: „Nej, nu bliver det virkelig alt for betænkeligt — nu maa jeg sandelig høre op!“

* * *

„Vilde man“ — har Fredrika Bremer sagt — „se Jenny Linds Øjne lyne og hendes Ansigt gennemstraaes af Glædens og Beaandelsens Skønhed, saa maatte man tale med hende om hendes Kunst, men vilde man se det dybeste og smukkeste hos hende, saa maatte man tale med hende om Religionens dybeste Lærdomme, da straaede Blikket fromt og stort, da var hun smuk.“

* * *